

klizení uplynutím lhůty odvolací, tedy dne 2. března 1919 a další čtrnáctidenní lhůta v § 575 posl. odst. c. ř. s. stanovená trvala do 16. března 1919. Byla-li lhůta odvolací, jak tvrdí strana vymáhající, 14 dnů, končila se lhůta k vyklizení teprve dne 8. března 1919 a další lhůta čtrnáctidenní teprve dne 22. března 1919. V obou případech byl tedy návrh na vyklizení dne 16. března 1919 podán včas, protože bylo mu prvním soudem právem vyhověno. Slušelo tedy usnesení soudu rekursního změnití a usnesení soudu prvního obnoviti.

Čís. 136.

Pro pohledávku proti eráru dopouští se exekuce jen tehdy, byla-li pohledávka ta již k výplatě poukázána, ale vyplacení její bezdůvodně se odpírá.

(Rozh. ze dne 15. dubna 1919, R I 146/19.)

Návrhu vymáhajícího věřitele, by mu na základě právoplatného rozsudku byla k vydobytí vykonatelného pohledávání, příslušejícího mu v částce 1100 K proti eráru, povolena exekuce nuceným zřízením práva zástavního na nemovitostech eráru knihovně připsaných, první soud (okresní soud v Karlíně) vyhověl; rekursní soud (zemský soud v Praze) však návrh ten zamítl z těchto důvodů: Dle stávajících předpisů konají se platy státu osobám soukromým tím způsobem, že obnos, který se má vyplatiti, poukáže se příslušným úřadem k výplatě a vyzvednutí proti předložení řádné kvitance. Tyto předpisy nebyly exekučním řádem zrušeny. Dle čl. IX. odst. 5. uvoz. zák. zůstala v platnosti ustanovení dv. dekr. ze dne 21. srpna 1838 č. 291 sb. z. s., jimiž nedopouští se obstarávka nebo soudní zabavení pohledávek ještě nelikvidních a u veřejných pokladen ještě nepoukázaných, z kteréhož ustanovení nutno dovoditi, že i pro pohledávky proti eráru exekuce jen tehdy je přípustná, když pohledávka ta k výplatě již poukázána byla, ale vyplacení její bezdůvodně se odpírá. Skutečnost tu navrhovatel neprokázal. Mimo to dle § 15 ex. řádu může exekuce proti státu k vydobytí peněžních pohledávek, ač nejde-li o uskutečnění práva zástavního ze smlouvy, povolena býti toliko vzhledem k takovým součástkám majetkovým, kterých bez ujmy zájmů veřejných, o něž stát starati se má, může užito býti k uspokojení věřitelů, správní úřadové státní jsou pak k tomu povolány, by podávali prohlášení, pokud věc tak se má při určitých součástkách majetkových. Prohlášení toto vymáhající věřitel nepředložil. Že exekuce pro vykonatelné pohledávání peněžité proti eráru bez prohlášení státních úřadů povoliti nelze, plyne i z dvor. dekr. ze dne 21. září 1798 č. 434 sb. z. s., dle něhož knihovním zápisům na státní statky vždy výslech zástupců fisku přecházeti má. Předpoklady pro povolení žádané exekuce dány tedy nejsou, protože bylo rekursu vyhověno a povolující usnesení prvního soudu změněno.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele.

D ů v o d y:

Prisvědčiti jest ovšem názoru, projevenému v dovolacím rekursu, že usnesení v odpor vzaté neprávem odůvodněno jest poukazem na § 15 ex. ř.; dle tohoto § 15 a dle vládních motivů, k jeho osnově připojených (str. 154 a 155), jakož i dle prováděcího nařízení ze dne 6. května 1897, č. 153 ř. z., totiž jednak tento § 15 nevztahuje se na exekuce, vedené proti eráru, jednak není, i když jde o povinné dlužníky, uvedené v tomto § 15, přípustno, zamítnouti exekuční návrh proto, poněvadž vymáhající věřitel nepřipojil k němu prohlášení správního úřadu státního dle téhož § 15, nýbrž soud, rozhodující o návrhu exekučním, má buď návrh ten vrátiti k patřičnému doplnění, neb opatřiti si sám potřebné prohlášení státního úřadu, nebo může i povolit exekuci s výhradou oněch částek jmění exekuci podrobeného, jež by snad podle § 15 ex. ř. slušelo vyloučiti. Soud rekursní však přes to právem zamítl návrh exekuční vzhledem na ustanovení dekretu dvorské komory ze dne 21. srpna 1838 č. 291 sb. z. s., jenž podle čl. IX. č. 5 uvoz. zák. k ex. ř. zůstal v platnosti. Dle tohoto zákonného ustanovení nelze vésti proti eráru exekuci k dobytí pohledávky, jež nebyla dosud poukázána k výplatě, v příčině které tedy dosud není jisto, která pokladna provede výplatu, takže tu dosud není žádné k zaplacení povinné pokladny. Toto zákonné ustanovení hájí důležité zájmy státní, na něž sluší zřetel bráti zejména v nynější době, kdy úřední řízení, potřebné k poukazu výplat pohledávek, příslušejících soukromým věřitelům bývalého c. k. eráru proti tomuto, následkem státního převratu ze dne 28. října 1918 doznalo značného průtahu, poněvadž nastala potřeba, by nové státy, vzniklé na území bývalého Rakouska, dohodly se o tom, který z nich má ty které dluhy bývalého c. k. eráru rakouského převzít k zaplacení. Vymáhající věřitel však v návrhu exekučním omezil se na neurčité a nezávažné tvrzení, že pohledávka jeho nebyla zapravena »přes odevzdání řádné kvitance«, aniž tvrdil, že pohledávka jeho byla poukázána k výplatě příslušným úřadem. Tvrzení jeho v dovolacím rekursu, že poukaz byl už vydán, jest jednak nedovolenou novotou, na kterou nelze vzít zřetel, jednak není, jak v dovolacím rekursu správně jest uvedeno, doloženo přílohou rekursu tohoto. Poukaz rakouské ředitelské pokladny ve Vídni ze dne 30. října 1918 uvedený v první větě přílohy té, nemá totiž významu právního, poněvadž stal se po dni 28. října 1918 a nový poukaz příslušného úřadu nebyl podle posledních slov přílohy té dosud vydán. Rekurs dovolací není tudíž důvodný, i nebylo mu vyhověno.

Čís. 137. ✓

Ustanovení §u 39 odst. III. želez. tarifu, díl I., obmezující ručení dráhy za ztrátu zavazadla v nádražní šatně uloženého na 100 K, má moc zákona. Právní povaha příslušného slovního listu.

(Rozh. ze dne 15. dubna 1919, Rv I 188/19.)

Při příjezdu do stanice T. společnosti Ústecko-Teplické dráhy uložil inženýr A. v nádražní šatně objemný cestovní kufr, mající se svým obsa-